

Wahhest illus, römus, kanna,
Wahhest wõitleb ilma:
Suid, kewwadid ja talwed
Taitwad süggise so salwed.

Armas, Jummal, oita isfi
Aega kalliks piddada,
Wanno, nori, pissokesfi
Selle peale mõttelda,
Mis head aasta õppetab,
Aeg tend pea lõppetab.

Kuida sa pühhapäwa pühhitsed?

Külmas põhja merres Islandi-sare peal
astus üks reisija pühhapä hommiko ühhe
waese urtsiko sisse. Muist perrefonda olli
firriko lainud, muist hakkasid koddoo Jum-
mala tenistust piddama. Meed laulsid, lug-
gesid jutlust ja piddasid palwed öiete firriko
seadust mõda. Wanna kotpimme 85 aas-
tane issa olli sängis maas, kelle kahwatanud
pallest Jummal sanna kuulmisse rõõm otse
silma nähtawalt wäljapaistis. Wõeras rei-

si ja jäi ka waggasest kulutama ja piddas
seäl urtsikus liikuma süddamega firriko-aega.

Märka oh innimenne, ja anna teistele,
kes ei wõtta egga mõista luggeda, ka sedda
mārgata, kui kallis pühhapäwa pühhitse-
minne, firrikus kaiminne ja firriko-aia pid-
daminne on. Sa ellad õnnistud maal, ol-
led jo wannematte wannemattest ristifoggo-
dusse rohke ma kui rohke õppetuse sees sün-
dinud ja ülleskaswanud, ja ommeti so hul-
kas on neid weel küllalt, kes ei mõista, ei
märka egga tahhagi pühhapäwa pühhitseda,
mis sind ennast wõiks pühhitseda, siin aia-
likkult ja seal iggaweste õnsaks tehha.

Iggatse Jummal sanna õppetust.

Ühhe waese, hilja pöörnud Neegri käest
küssiti, kas temmal omma pitka haigusse aial
ka middagi pudust olnud. „Ei, kostis ta;
ei ihholikto toidusse polest mitte, agga kül
hinge üllespiddamisse pärrast kannatosin paljo,
sest ma ei sanud sel aial firriko. Mo hing
on ärranālgind omma armast Õnnisteggijat